

Mina funderingar om Arvet

Detta är förorden till Gunnars bok om Arvet,
tyckte att det passade fint i Forsminnen.
Webmastern

Min barndom präglades av kretslopp. Vi bodde vid Indalsälven intill en liten kyrka, där min far var kantor. Ved från skogen värmdes spisen och huset. Vi hämtade mjölk hos "tant Frisk" som hade ett litet jordbruk. Grönsaker och blommor fick vi ifrån trädgårdstjappan, med bär och svamp plockades i skogen. Mina kläder syddes av skraddaren i samhället. Vi gick till skomakaren när skorna var trasiga. Vattnet kom från en källa i skogen. Det leddes genom rör som var gjorda av uppborrade trädstammar. Flera av mina bästa leksaker hade jag gjort själv. På vinterkvällarna kom timmerhuggarna tillbaka från skogen med sina hästar och fullastade slädar. Vid Gerån värmdes flottarna sitt kaffe över eldar.

Efter skolåren i Sundsvall utbildade jag mig till civilingenjör vid Chalmers i Göteborg. Tämmligen snart tog dock mitt musikintresse överhand och under många år levde jag ett urbaniserat liv bland jazzklubbar, turnébussar, korvstånd och repetitionslokaler. Jag fick anställning som lärare vid Musikhögskolan i Göteborg och intresserade mig alltmer för frågor som rörde kultur och musikutbildning.

Någon gång i början av 70-talet följde jag en impuls och gick till ett annonserat föredrag av Bengt Hubendick. Det var inte många åhörare där. Det som fastnade som en tagg i mitt hjärta var Hubendicks djupa oro för att industrisamhället kanske inte skulle överleva.

Trots att åhörarna bad honom att försöka ge en mer positiv bild av framtiden vidhöll han sin framtidssyn.

Hans budskap slumrade i mig i många år, men i början av åttiotalet väcktes mitt miljöintresse på allvar. Ett våldsamt stort regionalt avfallsupplag projekterades i ett kulturhistoriskt unikt område, inte långt från en fågelsjö i min nuvarande hembygd. Jag satte mig in i avfallsfrågan och lärde mig en hel del om deponeringsteknik. Avfallsupplaget kom aldrig till stånd.

Efter hand har jag kommit att inse att miljöfrågan är i grunden är ett naturvetenskapligt problem som kan lösas med "tekniska hjälpmedel", eftersom en förbättring på ett ställe nästan alltid leder till en desto större försämring på andra ställen. Detta är en konsekvens av entropilagen – vår kanske viktigaste naturlag, som utgör en röd tråd genom min bok. Syftet med boken är således att försöka inlemma entrolagens allmänna giltighet i vår tankevärld och i vår syn på framtiden samt att skapa realistiska förväntningar på vetenskapens och teknikens möjligheter och kanske främst deras begränsningar.

Nyckeln till vår framtid finns därför i första hand inte i naturvetenskapliga upptäckter utan i ett annat socialt beteende, som andra värderingar --kort sagt i en annorlunda livsstil. Miljöfrågan förskjuts härigenom från att ha varit en naturvetenskaplig fråga till att bli en etisk och kulturpolitisk fråga. Boken vänder sig därför i första hand till dem som

inte direkt brukar förknippas med miljöarbetet. Den kan gälla kulturarbetare, skolfolk, patientföreningar, journalister, politiker, kyrkligt aktiva, föräldrar m fl.

Ett stort antal forskare och andra kunniga människor har lämnat värdefulla synpunkter på innehållet, vilket jag är mycket tacksam för. Särskilt vill jag tacka Bo Ejeby som redigerat och bearbetat texten. Slutligen vill jag visa min djupa tacksamhet mot min hustru Kärstin och våra barn Hanna, Karin och Maria som lät mig skriva denna bok i en tid då de hade behövt mig på ett bättre sätt.

Älvängen, februari 1993

Gunnar Lindgren